בא אב מיי שינ מסלי פלים לא היה שם סגיפין. תימה לרבי יוסי מה הן קשותיו דקרת דלקמן מלכה ל ופייו מסלי (דף 15.) אמרינן קשותיו אלו הסניפין ומנקיותיו אלו הקנים בע ביי שומא מה הלכה כן:
בב גמי שיי מסלכת כלים ורש"י פירש בפי חומש שנחלקו בהן חכמי ישראל ואית דאמרי איפרא הלכה טו:

תורה אור השלם

ולא מצינו מחלוקת זה בש"ס שלנו

ומכילתיה נמי יש ליישב אקנים נמי

שגם כ) הם היו יגן סונפין את הלחם

ועוד דאי אסניפין הא כתיב (שמות כה)

ומנקיותיו אשר יוסך בהן שמסככין בהן את הלחם שעל הלחם מסככין

הקנים בין לחם לחברתה והא דכתיב

ובמדבר ד) את השות הנסד הכי האמר

סניפין של קנים המסככין את הלחם

וכדפרישית לעיל שהסניפין מעמידין

את הקניםמבורתו [של שלחן]

משמדת את הלחם. משמע של"ל

העמדה אלא חלה התחתונה ולעיל פירשנו (דף זד:) ללדברי האומר מסגרתו לממה היתה. ברגלים אבל

הדף העליון חלק היה משני לדדין ואין

לו בית קיבול טבלא המתהפכת שיכולין

להשתמש בלד זה כמו בלד זה שחלקה

היא משני לדדין טמאה כשולחן של

מקדש שהיה מקבל טומאה כדמפרש

לקמן ואין טבלא זו כשאר פשוטי כלי

עץ משום דרחבה היא בית קיבולה

ולדברי האומר למעלה היתה האי

דמהבל טומאה משום דאית לה בית

קבול ואינה מתהפכת וטבלא המתהפכת

תיבעי לך כך פירש בקונטרס והאי

דלא משכח בפרק אלו מומין (בכורות

דף לח.) טומאה מדאורייתא מי ואין לו

מוך בכלי שטף אלא בהנך דחזו

למדרסות י דלא איתקש לשק היינו

כמאן דאמר מסגרתו למעלה היתה

דטבלא המתהפכת תיבעי לך אי נמי

טבלא המתהפכת ס ביש לה תוך חשיבא

מחמת שהיא רחבה ולא מיקריא אין

לו תוך כך פי׳ בקונטרס והא דאמר

בפרק המוכר את הבית (ב"ב דף סו.)

ו. וְשַׁמְתָּ אוֹתָם שְׁתִּים מֵעַרְכוֹת שַׁשׁ הַמָּעֲרְכֶּת על הַשֶּׁלְחָן הַשָּׁהֹר לִפְנִי יְיָ: ויקרא כד ו

ויקרא כד ו 2. וַיִּתֶּן לוֹ הַכּהֵן לְדֶשׁ כּי לֹא הָיָה שָם לֶחֶם כִּי אִם לֶחֶם הַפְּנִים הַמּוּסְרִים מִלְפְנֵי יִי לְשׁוּם לֶחם חֹם

י. שמואל א כא ז

רבינו גרשום

והאיכא מסגרתו. דשלח והלחם מונח עליו הויא ט״ז טפחים: כמאן דאמר מסגרתו למטה היתה. בקרקעיתו של שלחן סמוך בקרקבות של שלוון ספון לארץ: פרקודי הוה מיפרקדא. מוטה לחוץ בשלחן: לדברי האומר מסגרתו למטה סמוך לארץ א״כ טבלא המתהפכת א"כ טכלא המתהפכת טמאה היא. משום דקים לן דשלחן הוה מקבל טומאה והיה סתום מכל עבריו כעין שידה שיש לה ד' דפנות דופן לכל צד עשוי כשלחן פשוט שאין לו בית קבול פשוט שאין לו בית קבול חוץ מלמטה: ואית דאמרי . אפילו מלמטה (לא הוה לה בית קיבול] שהיה מונח ע"ג מסגרתו ולא היה המסגרת מחובר לשלחן: ולדברי האומר מסגרתו למעלה האומה מסגרתו למעלה היתה. שהיה לו בית קבול ולא תפשוט מיניה טבלא המתהפכת: מכלל לדברי ד' יוחנן דשלחן בר קבולי טומאה: טהור מכלל שהוא מקבל טומאה. והאיך מקבל טומאה כלי עץ העשוי לנחת הנא אלא מלאד שטוריהיה . הוא אלא מלמד שמגביהין אותו ומיטלטל מלא וריקן . הוא הילכך מקבל טומאה אמאי איצטריך למימר האי נמי מיטלטל מלא וריקן נמי מטלטל מלא וריקן משום הכי מטמא וחיפוק ליה דמטמא משום צפויו וליטמא מי לא תנן דהעץ לגבי צפוי אם הצפוי טהור יטהור (והם הכי) דולבקי. כעין שקורין דולבקי. כעין שקורין שליה ישתמאה ולא ומאכלין . עליו: שנפחתו. ולא נפחתו עליו: שנפחתו. ולא נפחתו כו כמוציא רמון: או שחיפן כולן בשיש. כלי גללים בינולן בשיש. כלי גללים ושייר בהן. שלא חיפן כולן: במקום הנחתה הכוסות שמאין. שהרי אותו מקום אים שירו מקום בקום הנחופה: די הודה אומר אם שייר מקום הנחוש שורו חשוב מטמא לו שאין לו שיור לא מסמא משום . לו שיור לא מטמא משום דבטל העץ לגבי הצפוי: וכי תימא כאן בצפוי עומד הכא

א) נ"ל שייר אין לא שייר לא

שימה מקובצת

למ"ד מסגרתו למטה [בשפת] של שלחן [ברגליו סמוכין] לארץ א"כ טבלא המתהפכת טמאה היא משום [דהוי כשלחן] והשלחן היה מקבל טומאה והיה [צדיין]

דעומד הוא ^{ר)} אי נמי (לא היה) מחובר בעץ אלא כעין מעשה ארון דאמר בפרק בתרא דברכות ^{ש)} (דף נו) שלש ארונות עשה בגלאל אחד של עץ ושנים של זהב ועוד יש לפרש ^{יין} דעומד קרי כשהליפוי עב וחזק וראוי להשחמש עליו בפני עצמו אפילו כי שקלח ליה לעץ: דפנות (דופן) לכל צד עשוי כשלחן פשוט שאין לו בית קיבול חוץ מלמטה וא"ד אפי' מלמטה שהיה מונח ע"ג מסגרתו (ולא היה) מחובר לשלחן. רגמ"ה: ג) תיבות שלחן נמי מטלטל מלא וריקן ס"א אינו: ג) מכלל שהוא טמא כלי עץ העשוי לנחת הוא: ד) שנפחתו ולא נפחתו כמוציא רמון: או שהיפן בשיש. כלי גללים שאין מקבלין טומאה. דגמ"ה: פ) מקום הנות תתיכות בשראו לחם הוי שיעור חשוב. רגמ"ה: ו) בגובה די כרי והיה השלחן: ו) ואין דין: פ) וכל. מכאן עד סוף הדבור ס"א אינו:

ע) לנחת הס"ד ותיבת שאין ל"ש: י) שמגביהין אותו. על תיבת ואינה כתוב הגהה נ"ל והיינו: יש) מתכת וכלי מתכת לא אתקש: יצ) דחי לא לא לבחת הס"ד ותיבת שאין ל"ש: יו) מכל כל עץ ולא כל כלי עץ: עו) קיבול נמי מיירי: עו) כסידורו לענין
שהיה דן ומה שאמר הפסוק תם ביום הלקחו לאו דוקא דלמ"ד אין אפייתו: יו) דעומד עיין תוס" תניגה (דף כ"ו):

והאיכא מסגרסו. דגובה טפח דכי מסדר לחם עלה היו ט"ז טפחים: אם מוסה ב. ב) וחמינה כו: למעה היותה. ד' דפין רחבין טפח קבועים על דידיהן ולא על רחבן ב מוסים בין במחפים מכודו לה, ד' דפין רחבין טפח קבועים על דידיהן ולא של החברה ד' דבין רחבין להיה דף השלחן העליון מולח בכודו לה, ד' דומה לה, ד' וומה לה. ורש"י פירש בפיי חומש שנחלקו בהן חכמי ישראל ואית דאמרי איפכא ון כגובהיי ד' רגליו של שלחן לד' רוחות והיה דף השלחן העליון מונח ואונקלוס שתרגם מנקיותיו מכילתיה כמאן דאמר מנקיות אלו סניפין על אותן דפין כעין כסוי כשרוצה נוטלו משם שלא היה קבוע עליהם:

פרקודי מפרקדא. כעין פרקדן שלא היתה זקופה בשוה אלא משופעת ונוטה כלפי חוץ ואין הלחם סדור עליה: כדתנים. דחיכם למחן דחמר דמסגרתו למטה היתה קבוע ברגלים אבל דף העליון היה חלק משני לידיו ואין לו בית קיבול: טכלה המתהפכת. שיכולים להשתמש בלד זו כמו בלד זו שחלקה היא משני לדדיה: עמאה. כשלחן של מהדש שהיה מהבל טומאה כדמפרש לקמן ואין ז] טבלא [זו] כשאר פשוטי מ)[כלי] עץ דרוחבה היא בית קיבולה. ח] כלש פשוטי כלי עץ הראויין למדרם מקבלין טומאה כדמפרש בהדיא בבכורות בפ' על אלו מומין (דף לח.) דפרכינן התם וכלי שטף דלית ליה תוך מדאורייתא מי הוי בר קבולי טומאה והא דומיא דשק בעינן ומשנינן בהנך דחזו למדרסות: לדברי האומר למעלה היתה. האי דמקבל טומאה משום דאית ליה בית קיבול ואינה מתהפכת טבלא המתהפכת תיבעי לך: טהור מכלל שהוא טמא. והא עשוי לנחת מן שאין ין מגביהין אותו ואינו דומיא דשק: ביום הלקחו. הוי חום: ותיפוק לי. דאפילו אין מגביהין אותו מקבל טומחה: משום ליפוי. דהוי מתכת יא] ולא איתקש לשק אפילו עשוי לנחת מקבל טומאה: מי לא הכן. דאולינן בתר ליפוי: הדולבקי. פלדשטו"ר של עור ואוכלין עליו: בשייש. דהוה ליה ליפוי של אבנים וכלי אבנים לא מקבלי טומאה: שייר אין. דכיון דאישתייר ביה כולי האי דחזי יב] למלחכתן רחשונה מקבל טומחה:

גבי דף של נחחומין דפשוטי כלי עץ ש מדרבנן היינו כמאן דאמר 🏻 ליפוי: וכי חימא. הא דאולינן בחר ליפוי בליפוי עומד קבוע במסמרות מסגרתו למעלה היתה דמדרבנן טמאה ומדאורייתא חיבעי ולכל הפחות ושלחן של קדש" לאו עומד הוא: והא בעא מיניה כו'. הא דשלחן ודולבקי דאזלינן בתר ליפוי בליפוי עומד או אפילו שאינו עומד: לבזבזיו

עומד או בציפוי שאינו עומד בשחיפה את לבזבזין

לה שייר לה. הלמה הזלינן בתר

מתקפל.

בווטן- וש מסגרתו למטה היתה.

כראס ודנג לרכג היתה נתונה

בראס ודף השלמן מונה

שליו (פובה ה.). מסגרת.

בסלמן (פום). מסגרת.

מכרנומן ודנפא, ומולקו

מכרנומן ודנפא, ומולקו

מכרנומן בדנפא, ומולקו

מכרנומן בדנפא, מולקו

מלמו שלא כדנכר יש

מלמול מעול היתה פניני לשולחן כמו לבזבזין שבשפת שלחן שרים, ויש אומרים למטה היתה תקועה מרגל לרגל בארבע רוחות השולחו ודף השולחן שוכב על חותה מסגרת ושמות כה. כה). כלי דשק בעינן. לענין טומאה הוקשו כלי עץ לשק דכתיב כל אשר יפול עליו מהם במותם יטמא מכל כלי עד או בגד או עור או שק (ויקרא יא) (שם) ואע"ג דשלחן מלופה בוהב ואמיי. דשלחן תופה הוהב בטל ניפוי לגביה הדאמרינן בטל ניפוי לגביה הדאמרינן בטלה יותיב, שלוי שלו לקריא החמיל ען (יותא בטלהי מה או הייקב. ילה העשרה ללו הריקב. ילה העשר לנתת הדאינ היישלטל מולה מי שלה בלי ען הממזיק מי שלה בלי ען הממזיק מי שלה בלת שהן כוריים מי שלה בלת שהן כוריים ביבד שלייש שרשוטלטו דייהו ביבד שלייש שרשוטלטו דייהו ביבש אע"פ שמיטלטל ריקן מיטלטל מלא שאם יטלטלנו מלא ישבר שם, על השלחן הנהדור. בחלח למהלתי ידהל נוחלה, מכלל בחלח למומלה, והלל בחלח למל למד שמגביהין כלי ען העשר ולמד שמגביהין יותא שהרו. ומנאלן לומו למון מלל וריקס הול ופעים כסידורו. מלל וריקס הול ופעים בסידורו. בסידורות בסידורות במילוקו לשכת הכלה חס בסילוקו לשכת הכלה חס בסילוקו לשכת הכלה חס ביים סידורות והנגה שוה. זם ביום הלקחו. משמע

חגיגה כו: לעיל כט., ה) גו"ש, ו) כלים פרק כ"ב מ"א [חגיגה כו:], ו) גי' ל"ק אלא בגובה, ל"ק, ק) ומושב כו' בית קיבול ליירי מדלח. ז"ק, ד") מ"מ לח היה מחובר בען אלח כעין מעשה ארון כמו שעשה בצלחל כדאמרינן בפ"ב דברכות. ל"ק, ש) ול"ל יומא עב:ז.

לעזי רש"י פלדשטו״ר [פלדישטו״ל]. כיסא

מוסף רש"י

משום ציפוי. שהוא מתכת דכלי מתכת לא איתקש לשק הדולבקי. כסא המתקפל ומכוסה עור או שחיפן בשיש. דשוב הוי ככלי בשיש. דשור הוי ככלי אפנים שלון מקבלין טומאה דשיר בהן. מן הפמיתה זו מן החופוי כדי הנמת טוסות טמאין. שעדיין ראוי למלאכתו הראשונה רבי יהודה אומר. לרך אף הואת חתיכות לחם ובשר ולי לל אלף שלמי בושר הוא אלמה לא לאו שולחן הוא, אלמא ליפויו מבטלו אפילו להקל וכל שכן להחמיר. בציפוי שאינו עומד. שאינו מחוח

והאיכא מסגרתו כמאן דאמר מסגרתו לממה היתה ולמאן דאמר מסגרתו למעלה היתה פרקודי הוה מפרקדא ולחם בגויה דשלחן הוה יתיב כדתניא ר' יוֹםי אומר לא היה שם סניפין אלא מסגרתו של שלחן מעמדת את הלחם אמרו לו יימסגרתו למטה היתה אמר ר' יוחנן לדברי האומר 6 מסגרתו למטה היתה טבלא המתהפכת ממאה לדברי האומר מסגרתו למעלה היתה מבלא המתהפכת תיבעי לך מכלל דשלחן בר קבולי מומאה הוא כלי עץ העשוי לנחת הוא וכל שיכלי עץ העשוי לנחת אין מקבל מומאה מאי מעמא יידומיא דשק בעיגן מה -שק מטלטל מלא וריקן אף כל מטלטל מלא וריקן כן שלחן גמי מטלטל מלא וריקן כדריש לקיש יודאמר ר"ל מאי דכתיב בעל" השלחן המהור מהור מכלל ב דאיכא ממא אלא מלמד שמגביהין אותו לעולי רגלים ומראין בו לחם ואומרי' להם ראו חיבתכם לפני המקום כדברי רבי יהושע בן לוי יידאמר רבי יהושע בן לוי נם גדול נעשה בלחם הפנים סילוקו כסידורו שנאמר ²לשום לחם חם ביום הלקחו ותיפוק לי משום ציפוי מי לא יתנן יהשלחן והדולבקי יו שנפחתו או שחיפן בשייש ושייר בהן מקום הנחת כוסות ממאין רבי יהודה אומר יו מקום הנחת חתיכות שייר אין לא שייר לא וכי תימא כאן בציפוי עומד כאן בציפוי שאינו עומד והא בעא מיניה ריש לקיש מרבי יוחנן בציפוי

אפילו תמצי לומר דמדאורייתא טהורה מדרבנן מיהא טמאה ומיקל שם ר' אליעזר משום דשמא מדאורייתא טהורה אי נמי ההיא שינויא 🌣 דלא כר׳ יוחנן ובמסקנא לא קאי אי נמי הא דמיבעי לן הכא בטבלא המתהפכת היינו משום דטבלא משמשת את האדם ומשמשת משמשי אדם כדמניא בח"כ בפרשה ויהי ביום השמיני וכלי עץ יכול אף הסולם לי והקולג והאנחות והמנורה ח"ל מכל כלי עץ יר! יכול שאני מוליא את השולחן ואם הטבלא והדולבקי מ"ל כל כלי ריבה ומה ראים לרבות אלו ולהוליא את אלו אחר שריבה הכתוב ומיעט ח"ל שק מה שק מיוחד שמשמש אדם ומשמש משמישי אדם אף אני ארבה את השולחן ואת הטצלא והדולבקי שמשמש אדם ואת משמשי אדם ומוליא אני את הסולם

שמשמש אדם ואינו משמש את משמשי אדם הקולב והנחותה והמנורה שמשמש את משמשי אדם ואינו משמש אדם ועל כרחך בשאין ראויין למדרס מיירי מדלא נקט מטה כסא וספסל והוה ליה לרבויינהו נמי ממשכב ⊅ ובשאין להם בית קיבול ביו מדלא קאמר מה שק מיטלטל מלא וריקן ומיבעיא לן הכא אי דרשא גמורה היא לו או אסמכתא בעלמא משום דעל כרחין אפילו למ"ד מסגרתו למטה אע"פ שכל הדרשות אריכות ההיא דח"כ לרבויי משמשי אדם ומשמש משמשי אדם והשולחן הטהור איצטריך ללמד שמגביהין אוחו לעולי רגלים מ"מ לענין טבלא לאו דרשא גמורה היא דטבלא המתהפכת נפקא לן משולחן הטהור והשתא דף של נחתומין דפשיטא לן דהויא דרבנן אינה משמשת אדם ומשמשי אדם והא דמשמע בכל דוכתא דפשוטי כלי עץ אפילו טומאה דרבנן אין בהן כדמשמע בריש חולין (דף ג.) דקאמר טמא במוקדשין

שבדק קרומית של קנה ושחט בה ועל כרחך בשעשאה כלי דעולה טעונה כלי ובפ׳ בכל מערבין (שירובין דף וא.) דקאמר דשקיל לה בפשוטי

כלי עץ ובפרק כל הכלים (שבת קבג:) גבי קנה של זימים דפריך בגמרא פשוטי כלי עץ הוא ובפ״ק דשבת (דף מו.) כלי עץ כלי זכוכית פשוטיהן טהורין אפילו מדרבנן דומיא דכלי זכוכית וסיככה בחיצין זכרים כשרה בפ״ק דסוכה (דף יכ:) ואי מקבלי טומאה אפילו מדרבנן הוו פסילי לסיכוך דאמר מר אפילו מטלניות שאין בהן שלש ואנילי פשחן פסולין אע"ג דלא הוו מקבלי טומאה כל הני לא דמו לדף של נחסומין דחשיב רחבה כבית קיבול כדפירש בקונטרם הכא דמהאי טעמא טמאה טבלא המתהפכת מדאורייתא למ״ד מסגרתו למטה ואי הוה מלי למימר דדף של נחסומין הוי כטבלה דמשמשת אדם ומשמשי אדם כ"ש דניחה טפי דלה דמי לכל הני דטהורין אפילו מדרבנן ורבינו שמואל פי׳ שם

דההיא מסקנא לא קיימא ור"ת פי' דהיינו טעמא דטבלא המתהפכת לפי שיש לה בית קיבול למטה כמו שולחן למאן דאמר מסגרתו למטה ועדיף טפי משאר פשוטי כלי עך שאין להם בית קיבול כלל ואי אפשר להיות כן דלפירושו למ"ד מסגרתו למטה היתה המסגרת

למשם דבורף עפי משמת שמום כפי כן שחן שם כית קיפול כנו וחי מפשל שהיות כן לפירושו לחד למתכל מו מוכח דברגלים היתם המסגרת ולא בשולחן דפריך ונילף מור דאמת מר זר כל שהוא ומשני דנין כלי מכלי ואין דנין כלי מהכשר כלי ופריך מסגרת נמי הכשר כלי הוא ומשני מסגרתו למטם היתה בלי עץ העשוי דגחת הוא. דמה שמסלקים אותו בסילוק מסעות אין זה טלטול כיון דמקומו קבונשילוקו בסידורו. "היינו למאן דאמר אפייתו דוחה שבת דמנור מקדש דלמ"ד אין אפייתו דחים שבת לא שבת לא חם בשעת סידור אן בציפוי שאינו עומד. הוה מלי לאקשוי משלחן דמשה דליפוי דמנור מקדש דלמ"ד אין אפייתו דחים שבת לא היה חם בשעת סידור אן בציפוי שאינו עומד. הוה מלי לאסור משלחן דמשה אליפוי